

PRESSEMEDDELELSE NR. 38/23

Luxembourg den 1. marts 2023

Rettens domme i sagerne T-480/20 og T-540/20 | Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics og Jushi Egypt for Fiberglass Industry mod Kommissionen

Subsidier ydet af Kina kan tilregnes Egypten som oprindelses- eller eksportland for en vare, der rammes af udligningsforanstaltninger

Virksomheder, som har hjemsted i den kinesisk-egyptiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszone for Suez, men som er subsidieret af Kina, kan pålægges udligningstold

Efter en klage indgivet den 1. april 2019 vedtog Europa-Kommissionen gennemførelsesforordning 2020/776 om indførelse af endelig udligningstold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber (herefter »stoffer af glasfiber«) med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten ¹.

Efter endnu en klage indgivet den 24. april 2019 vedtog Kommissionen derudover gennemførelsesforordning 2020/870 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af endeløse filamenter af glasfibervarer (herefter »glasfiberrovings«) med oprindelse i Egypten og om endelig opkrævning af den midlertidige udligningstold og om opkrævning af den endelige udligningstold på den registrerede import af glasfiberrovings ². Glasfiberrovings udgør det vigtigste råmateriale til fremstilling af stoffer af glasfiberstoffer.

Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE (herefter »Hengshi«) og Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE (herefter »Jushi«), som er to selskaber, der er oprettet i henhold til den egyptiske lovgivning, og hvis aktionærer er kinesiske enheder, producerer og eksporterer stoffer af glasfiber til Den Europæiske Union. Jushi producerer og eksporterer derudover glasfiberrovings til Unionen. Disse to selskaber har hjemsted i Egypten i den kinesisk-egyptiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszone (herefter »SETC-zonen«), der blev oprettet i fællesskab af Egypten og Kina i overensstemmelse med deres respektive nationale strategier, nemlig Egyptens udviklingsplan for Suezkanalen og Kinas »ét bælte, én vej«-initiativ. Sidstnævnte initiativ giver den kinesiske stat mulighed for at indrømme de kinesiske virksomheder, der har hjemsted i SETC-zonen, visse fordele – bl.a. finansiel støtte.

Hengshi og Jushi, der mente at have lidt tab som følge af den af Kommissionen indførte udligningstold, anlagde sag ved Retten med påstand om annullation af gennemførelsesforordning 2020/776. Endvidere nedlagde Jushi ved et særskilt søgsmål påstand om annullation af gennemførelsesforordning 2020/870

Idet Retten frifinder Kommissionen for disse søgsmål, præciserer den de betingelser, hvorunder Kommissionen kan tilregne staten i oprindelses- eller eksportlandet for en vare subsidier, der indrømmes af staten i et andet land med

¹ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/776 af 12.6.2020 om indførelse af endelig udligningstold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/492 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten (EUT 2020, L 189, s. 1).

² Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/870 af 24.6.2020 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af endeløse filamenter af glasfibervarer med oprindelse i Egypten og om endelig opkrævning af den midlertidige udligningstold og om opkrævning af den endelige udligningstold på den registrerede import af endeløse filamenter af glasfibervarer med oprindelse i Egypten (EUT 2020, L 201, s. 10).

henblik på i henhold til antisubsidiegrundforordningen ³ at pålægge importen af den pågældende vare til Unionen udligningstold.

Rettens bemærkninger

Til støtte for deres søgsmål påberåber sagsøgerne sig bl.a. et anbringende om tilsidesættelse af antisubsidiegrundforordningens artikel 3, nr. 1), litra a), hvorefter subsidier anses for at foreligge, hvis staten i oprindelses- eller eksportlandet yder et finansielt bidrag. I denne henseende kritiserer sagsøgerne nærmere bestemt Kommissionens argumentation i gennemførelsesforordningerne, der bestod i at tilregne den egyptiske stat finansielle bidrag, der var ydet af kinesiske offentlige organer til virksomheder med hjemsted i SETC-zonen.

Indledningsvis forkaster Retten sagsøgernes klagepunkt om en retlig fejl, som Kommissionen angiveligt har begået i forbindelse med fortolkningen af begrebet »staten« i oprindelses- eller eksportlandet som omhandlet i antisubsidiegrundforordningens artikel 3, nr. 1), litra a).

Hvad angår begrebet »staten« bemærker Retten, at antisubsidiegrundforordningens artikel 2, litra b), blot definerer dette begreb således, at det omfatter oprindelses- eller eksportlandets offentlige organer. Det fremgår imidlertid ikke af denne bestemmelse, at et finansielt bidrag ikke kan tilregnes staten i oprindelses- eller eksportlandet for den pågældende vare i medfør af konkrete tilgængelige beviser. Desuden indebærer den omstændighed, at forordningen kræver, at et finansielt bidrag skal ydes af staten »inden for et lands område« ⁴, ikke, at det finansielle bidrag skal hidrøre direkte fra staten i oprindelses- eller eksportlandet.

Antisubsidiegrundforordningen udelukker således ikke, at et finansielt bidrag, der indrømmes virksomheder, der har hjemsted i Egypten, af kinesiske offentlige organer og ikke direkte af den egyptiske stat kan tilregnes sidstnævnte i dens egenskab af oprindelses- eller eksportlandets offentlige organer.

Denne konklusion er så meget desto mere relevant i forbindelse med SETC-zonen, som gør det muligt for den kinesiske stat at indrømme de kinesiske virksomheder med hjemsted i denne zone alle de fordele, der er uadskilleligt forbundet med det kinesiske »ét bælte, én vej«-initiativ. På denne baggrund kan det ikke anerkendes, at en økonomisk og juridisk konstruktion i en størrelsesorden som SETC-zonen kan unddrages antisubsidiegrundforordningen.

Dernæst forkaster Retten sagsøgernes argumentation om, at Kommissionens fortolkning af antisubsidiegrundforordningens artikel 3, nr. 1), litra a), er i strid med samme forordnings artikel 10, stk. 7, og artikel 13, stk. 1.

Retten bemærker i denne forbindelse for det første, at antisubsidiegrundforordningens artikel 10, stk. 7, som pålægger Kommissionen, når den modtager en klage, at opfordre oprindelses- eller eksportlandet til at indlede en høring for at afklare situationen, ikke udelukker, at staten i det nævnte land kan høres om de finansielle bidrag, som de kan tilregnes. I det foreliggende tilfælde fremgik det imidlertid af sagsakterne, at Kommissionen opfordrede den egyptiske stat til at indlede en høring om spørgsmål som eksempelvis de fordelagtige lån, som indrømmedes af kinesiske enheder.

Hvad for det andet angår antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 1, som bl.a. giver oprindelses- eller eksportlandet mulighed for at eliminere eller begrænse subsidierne eller at træffe andre foranstaltninger vedrørende deres effekt, er en sådan mulighed fortsat gyldig i tilfælde, hvor det finansielle bidrag kan tilregnes staten i det nævnte land. Den egyptiske stat havde således mulighed for at bringe det tætte samarbejde med den kinesiske stat til ophør med hensyn til de finansielle bidrag eller at foreslå foranstaltninger med henblik på at begrænse de pågældende subsidiers virkninger.

³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1037 af 8.6.2016 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 55).

⁴ Femte betragtning til antisubsidiegrundforordningen.

Det følger heraf, at hverken antisubsidiegrundforordningens artikel 3, nr. 1), litra a), eller denne forordnings generelle opbygning udelukker, at et finansielt bidrag, som er indrømmet af den kinesiske stat, kan tilregnes den egyptiske stat i dennes egenskab af oprindelses- eller eksportland i et tilfælde som det i den foreliggende sag omhandlede.

I modsætning til, hvad sagsøgerne gør gældende, understøttes denne konklusion endelig bl.a. af artikel 1 i aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger ⁵, i lyset af hvilken antisubsidiegrundforordningen skal fortolkes.

I den nævnte aftales artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), som antisubsidiegrundforordningens artikel 3 tilsigter at gennemføre, defineres subsidier som et finansielt bidrag fra en stat eller et offentligt organ inden for »et« WTO-medlems område. Denne formulering udelukker således ikke muligheden for, at et finansielt bidrag, som indrømmes af et tredjeland, kan tilregnes staten i oprindelses- eller eksportlandet, eftersom det er tilstrækkeligt, at det finansielle bidrag fra staten eller et offentligt organ skal henhøre under »et« WTO-medlems område.

I lyset af disse betragtninger konkluderer Retten, at Kommissionen har anlagt en korrekt fortolkning af antisubsidiegrundforordningens artikel 3, nr. 1), litra a), og forkaster sagsøgernes anbringende. Retten forkaster ligeledes de øvrige anbringender, som sagsøgerne har gjort gældende i de to sager, og frifinder følgelig Kommissionen i det hele.

BEMÆRKNING: Annulationssøgsmål tilsigter annulation af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, som er i strid med EU-retten. Medlemsstater, EU-organer og borgere kan under nærmere bestemte betingelser indbringe sådanne sager for Domstolen eller Retten. Hvis sagsøgeren får medhold, annulleres retsakten. Såfremt annulationen af retsakten indebærer, at der opstår et retligt tomrum, skal dette afhjælpes af vedkommende institution.

BEMÆRKNING: Der kan iværksættes appel, der er begrænset til retsspørgsmål, for Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse inden for to måneder og ti dage efter forkyndelsen af denne.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Retten.

Dommene ([T-480/20](#) og [T-540/20](#)) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎(+352) 4303 3127

Følg Domstolen online!

⁵ Aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger (EFT 1994, L 336, s. 156), som er indeholdt i bilag 1A til aftalen om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT 1994, L 336, s. 3), undertegnet i Marrakesh den 15.4.1994.